

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. III. Revelationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LI-
oio suo &
quiete li-
benter ad
negotia
obedien-
tia aut
charita-
tū egre-
diuntur.

otium sectantur, ut tamen bona opera atque exercitia non deserant. Nam & virtutibus dant operam pro viribus, & DEVM laudant, & passionem Dominicam recolunt, & gratias agunt, & frequenter orant si eis vacat, & DEO per sinceram charitatem adhærent: honorem item DEI potiùs quàm propriam delectationem spectant & quærent. DEUS in eis nobilissimum opus suum peragit: quia ipsi divino amore pleni, per internum silentium sese nudos & simplices exhibent, nihil cogitando, nihilque considerando. Hoc modo ab omnibus imaginibus gratiâ DEI expediti, rapiuntur, & evolant ad divinæ caliginis radium, ac DEO sine medio uniuntur. Plerique pii homines licet eò non pertingant tempore hujus exilii, nonnullam tamen cogitationis simplicitatem in se sentiunt, dū exclusis ab animo tumultibus, jucundam Dñi præsentiam humiliter, placidè & amanter in silentio attendunt, alia queque parum aut nihil considerantes.

2. *Non est cuiusvis vacare unioni, sed eorū qui voluntur.* Porro, † quemadmodum foret absurdum, si is, cui Rex demandasset officium standi ante mensam suam & serviendi, injussus mensæ Regis impudenter accumberet: ita improbè facit,

† Laudat hanc doctrinam R. P. Antonius Molina Carthusianus lib. de Oratione, tractatu 2. cap. 6. §. 4. & inter orationes præcepta recitat R. P. Alfonsus Rodericius parte 1. tract. 5. cap. 5.

qui se totum dare vult otio contemplationis, cùm tamen ad illud evidenter non vocetur à Deo. Tu ergo & DEO magis ac magis placere desiderabis atque conaberis, & nihilominus semper contentus eris eâ gratiâ quam tibi largiri dignatur Dominus. Si ipse singulare quidpiam in te operari voluerit, non eum impedias; sed voluntatem ejus decenter sequere, continens, jugiter reipsum in sancta humilitate, tuique nihilipensione.

§. III. REVELATIONES.

Visiones & revelationes (quæ interdum etiam malis conceduntur) inordinatè non desideres. Illi qui eas vanè appetunt, & eis inconsideratè fidem adhibent atque confidunt, facile decipiuntur à satana, qui se transfiguratur in Angelum lucis, & plerumque vera falsis permiscet, ut fallat. Ipse nonnunquam vera, nonnunquam falsa; sed Spiritus S. nunquam nisi vera revelat, prædicat & annuntiat.

Bono spiritu animam visitante, solet ipsa in initio timore corripitur, sed mox gaudium & consolationem recipit, alacritatemque & pacem internam ac famem virtutum retinet. Diabolo verò se exhibente, timor incussus permanet vel etiam augetur in anima; & quàmvis, dum dæmon sese in Angelum lucis transfiguratur, anima

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LIS.

anima in principio exhilaretur; postea tamen confunditur, tenebrisque repletur, & impacata redditur. Si videndo visionem aliquam dubitas, donec certior fias, Deum non offendis, etiamsi visio sancta & divina sit. Perpendere diligenter & solerter oportet, utrum ipsæ visiones ac revelationes omni simulatione fictioneque & absurditate ² careant, utrum item concordent cum fide Catholica, & sacris litteris. Orthodoxorumque Patrum scriptis. Si enim cum illis non concordant, statim rejiciendæ sunt. Illusio diabolica hominem facere solet superbū, irrefignatum, atque in proprio sensu obstinatum: sed revelatio divina hominem reddit humilem; ³ resignatum, & flexibilem. Sunt quidam Deo dediti, qui etiam vigilantes & sani adducuntur operatione Dei à sensibus corporis, ut eis sopitis, perfectè intendant divinis visionibus & revelationibus. †

^{3.} Sanè malignus spiritus illos minimè seducit, qui in revelationibus eximia divinæ charitatis dulcedine, puroque intellectualis ac supernaturalis luminis influxu perfunduntur. Et Dominus omnes humilitate non ficta præditos, seque piè quærentes & invocantes, benignè conservat ac protegit, ne diabolicis laqueis irretiti pereant. Nam qui superbiunt, & qui duplicitatem fictionemque aliquam in se occultant, seiplos miserè seducunt, atque in

massam diaboli spontè conjiciunt. Cùm Deus fidelissimus sit Pater, humilibus filiis petentibus panem, ovum, aut piscem, non dat pro pane lapidem, neque pro ovo scorpionem, neque pro pisce serpentem: sed dat illis spiritum bonum, dat quod saluti eorum conducit. Fieri nulla ratione potest, ut ipse humiliter ad se confugientes sibi que verè confidentes derelinquat. Itaque qui humiles sunt, tendiculas satanæ semper effugiunt. Et profectò nullum est veræ sanctitatis certius signum atque argumentum, quàm vera humilitas, & perfecta sui resignatio.

† Has & longè plures notas certas & claras ad discernendum veras visiones & revelationes à falsis, adfert R. P. Martinus Delrio per sex Sectiones in Disquisitionibus Magicis lib. 4. cap. 4. quæst. 3. qua disquirat, quo pacto divina revelatio discernenda sit à diabolica revelatione; quam rem exornat allatis plurimis exemplis, & confirmat citatis plurimis è vetere & nova memoria Auctoribus. Cui lubet, cum fructu leget.

CAPUT XII.

*Eucharistia veneratio. Cultus Dei-
pare & Sanctorum celestium.*

§. I. EVCHARISTIA.

1. Quæ preparatione suscipi debeat.
2. Fides de reali Christi presentia, & mysterio Incarnationis.
3. Multiplex & ineffabilis fructus devotæ communionis.
4. Quotidie saltem spiritualiter percipienda Eucharistia, & Hostia cum Sacerdote sub sacro offerenda.

§. II. DEIPARÆ Virginis cultus debet esse spirituali anima commendatissimus.

Mm 2

§. III. SAN-